

Varga Csaba szaru, csont és fafaragó

1945-ben született Tiszafüreden. 1950-ben Egerbe költöztek, mert édesapját oda kötötte a munkája. Az általános iskolát Egerben, a középiskolát (Vegyipari Technikum) Debrecenben végezte el. Tizenéves korában már ügyeskedett a kis műhelyében, vagy ötvös, vagy vegyész-mérnök szeretett volna lenni.

Később katonaság, műszaki főiskola, nősülés, munka következett. Dolgozott a Megyei Kórházban, a Nagyalföldi Kőolaj és Földgáztermelő vállalatnál, majd Egerben a VILATI-ban és az abból kivált EUROCIRCUITS vállalatnál.

Mikor a gyermekeit elvitte a játszótérre a homokozóba, kisebb faragásokkal töltötte az időt. Kb. 1975-ben kapcsolatba került a Megyei Művelődési Központ díszítőművész szakkörével. Lehetősége nyílt az önképzésre, előadások hallgatására, ismeretségek kötésére. Szabad idejében faragott, múzeumokba járt, könyveket gyűjtött. Stílusokkal, faragótechnikákkal ismerkedett, gyakorolt. Mikor megalakultak a népművészeti egyesületek még több lehetősége nyílt az önképzésre. Tokaj, Velem, Zalaegerszeg tanító táborok voltak. Később Szankon részese volt a történelmi emléktű és a stációk faragásának, részt vett a Kiskun Emlékhely padjainak elkészítésében, Aldebrőn rendszeres résztvevője a Heves Megyei Népművészeti Egyesület faragótáborának ahol a Történelmi Emlékpark, a szkíta Emlékhely és a jelzőoszlopok elkészítésében működött közre. Kisgyőrben bekapcsolódott a Nemzet Betlehemének faragásába. Örömmel faragott társaival!

Székesfehérváron Népi Játszóház-vezetői, Zalaegerszegen a fafaragó szakkör-vezetői tanfolyamot végezett. Jelenleg, immár a második ciklusban a Népművészeti Egyesületek Szövetségének Faragó szakmai Bizottságában tevékenykedik.

Több közös kiállításon vett részt. Tiszafüreden volt az első önálló kiállítása. A pásztorfaragásokat különösen szereti.

Részt vesz a Heves Megyei Népművészeti Egyesület rendezvényein, tagja a Fehérvári Kézművesek Egyesületének is. Székesfehérváron faragó szakkört vezet. Címre, rangra nem törekszik, a munkáit nem adja el, legfeljebb ajándékként hasznosítja. Mostanában nyugdíjasként egy kis dunántúli faluban él, egyedül, de nem magányosan. Rendszeresen túrázik, gyalogol. Szerény műhelyt szerelt fel, ahol szaru, csont, famunkákat készít. Rendszeresen zsűrizteti a munkáit.

A faragást az alkotás örömeért és szépségeért szereti.

2022-ben A Nesz Király Zsiga-díjjal tüntette ki.